

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4006/2018
22.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Сретковић, адвокат из ..., против тужене Градске општине Палилула, коју заступа Општинско правобранилаштво Градске општине Палилула, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2444/2017 од 25.01.2018. године, на седници одржаној 22.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2444/2017 од 25.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 29390/13 од 10.04.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је купац на неодређено време стана бр. ..., површине 61 м², који се налази у ... у ... бр. ... Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 28.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2444/2017 од 25.01.2018.године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев па је утврђено да је тужилац АА из ... купац на неодређено време стана бр. .. површине 61 м² који се налази у ... у ... бр. .. и обавезана тужена Градска општина Палилула да ово призна и трпи. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 196.200,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од свог рођења 1953. године живео у заједничком домаћинству са бабом ББ, непрекидно, све до њене смрти ...1982.године. Најпре су живели у стану у улици ... бр. ..., а када је предметни стан одређен да буде срушен ради изградње нових објеката, ББ је 29.05.1980. године добила на коришћење двоипособан конфоран стан бр. ..., површине 61 м², на ... спрату, у ... бр. ... На основу уговора који је тим поводом закључила са Заводом за изградњу Београда, ББ је 26.03.1981. године, као носилац станарског права закључила са општинском заједницом становања Уговор о коришћењу овог стана, којим је договорено и да ће носилац станарског права стан користити заједно са члановима домаћинства АА - унуком, његовом супругом ВВ (са којом се венчао 1978.године) и њиховим сином ГГ. Тужилац од усељења, маја 1980. године, живи у овом стану са бабом ББ, супругом ВВ и сином ГГ, а затим и ћерком ДД, а пријавио је пребивалиште на адреси спорног стана 21.10.1980. године и није га мењао до данас. Ћћ, тужиочев отац, закључио је 04.04.1969. године Уговор о коришћењу стана бр. ..., површине 56м², по структури двособан, у згради у улици ... бр. ..., који је добио за супругу ЕЕ и њихово петоро заједничке деце, тужиоца и још два сина и две ћерке. У тај стан су се уселили тужиочеви родитељи, двојица браће и две сестре, док се њихов трећи син, овде тужилац, који је тада имао између 16 и 17 година, није у њега уселио већ је остао да живи са бабом ББ у стану у ул. ... бр. ... Након очеве смрти 1982. године, тужиочева мајка ЕЕ је 1984. године закључила Уговор о коришћењу стана у ул. ... бр. ... у коме је као члан њеног породичног домаћинства унет и овде тужилац АА иако се он никада није усељавао у овај стан, нити је био члан породичног домаћинства својих родитеља од њиховог усељења у тај стан 1969. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев јер је закључио да је у време смрти носиоца станарског права ББ, са којом је тужилац живео у заједничком домаћинству у спорном стану, као њен унук, имао живе родитеље и решену стамбену потребу преко родитеља, због чега тужиоцу не припада право да настави са коришћењем стана после смрти носиоца станарског права јер за то нису испуњени услови из члана 9. Закона о стамбеним односима („Службени гласник СРС“ бр. 29/73 и 30/80), важећег у време смрти носиоца станарског права.

Другостепени суд је правилном применом материјалног права, преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев закључујући да из утврђених чињеница произилази да су испуњени законском прописани услови да тужилац стекне право да настави да користи предметни стан као закупац на неодређено време.

Одредбом члана 9. Закона о стамбеним односима („Службени гласник СРС“ бр. 29/73 и 30/80), важећег у време смрти носиоца станарског права, прописано је да се корисником стана сматрају носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, као и лица која су престала да буду чланови породичног домаћинства, а остала су у истом стану. Одредбом члана 17. истог закона

прописани су услови за коришћење стана после смрти носиоца станарског права тако да члановима породичног домаћинства припада право из става 1. овог члана (да користе стан) и после смрти носиоца станарског права (став 2), а да члановима породичног домаћинства који су по било ком основу решили своје стамбене потребе не припада право да по одредбама става 2. овог члана наставе са коришћењем стана и после смрти носиоца станарског права, као и када он из других разлога трајно престане да користи стан (став 3.)

Супротно ревизијским наводима, правилан је закључак другостепеног суда да су у конкретном случају испуњени кумулативни услови из цитираних законских одредаба да тужилац, као корисник стана, настави да користи стан после смрти носиоца станарског права јер је био члан његовог породичног домаћинства и нема по било ком основу решену стамбену потребу, правилно се позивајући и на одредбу члана 8. Закона о стамбеним односима, односно да се двособан стан површине 56м², који су на коришћење добили родитељи тужиоца, не може сматрати одговарајућим станом за седмочлану породицу, чак ни након смрти оца тужиоца. Из наведеног произилази да тужилац, који је, супротно наводима ревизије, цео свој живот непрекидно живео у заједничком домаћинству са бабом ББ, и остварио са њом дугогодишњу заједницу живота и становања, није имао решено стамбено питање у родитељском домаћинству. Тужилац, као унук носиоца станарског права, који је неспорно и члан њеног породичног домаћинства, након њене смрти стекао је право да настави са коришћењем спорног стана, у коме живи са својом породицом, као закупца на неодређено време у смислу члана 31. Закона о становању („Службени гласник РС“ бр. 50/92...99/11) важећег у време подношења тужбе, и супротно наводима ревизије није лишен тог права по одредби члана 9. Закона о стамбеним односима, што произилази и из одлука Уставног суда Југославије У. 167/85, 336/85 од 17.02.1988. године, којима је одредба овог члана који из круга лица који се сматрају члановима породичног домаћинства искључују унучад са живим родитељима утврђена супротно Уставу СФРЈ, те је део те одредбе „без родитеља“ престао да важи. Имајући у виду наведено, тужилац је испунио све услове да настави да користи предметни стан у својству закупца.

Осталим наводима ревизије тужене понављају се наводи који су већ били правилно цењени од стране нижестепеног суда, те их овај суд неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић